

La Lara i ell van fent un recorregut meticulós, tot procurant de no fer cap soroll que pugui alertar algun veí de la seva presència.

El petit i acollidor celler, indret susceptible de convertir-se en un amagatall, també decep la Lara.

—Aquí dins..., no res —afirma—. Tinc la sensació que estem fent l'idiota i a la vegada estic convençuda que ho hem de fer, que és indispensable.

—Sí, a mi em passa el mateix, i si no ho féssim no ens quedaríem tranquils... Anem a fora? Ara encara ens hi veurem.

La Lara i en Gerard surten per l'eixida que té la cuina i que dona a la part del darrere, on hi ha la piscina. A continuació, hi ha una bona extensió de bosc de pins i alzines.

El primer que fa en Gerard és encendre una cigarreta.

—La casa és molt xula, però jo em quedo amb la piscina —diu la Lara.

—Allà baix, al bosc —indica en Gerard—, és on el mosso em va sotmetre a interrogatori.

—Pensa en positiu, també et va tornar la cartera i el mòbil... Hi fem una volta?

—Sí, és clar.

La casa i el terreny queden prou aïllats dels veïns perquè els puguin veure, però la Lara i en Gerard caminen amb cura procurant fer el mínim soroll possible.

—S'hauria de veure el terra remogut —diu en Gerard, amb la vista fixa en el terreny.

—Ho poden haver dissimulat... —afegeix la Lara, que no pot evitar una esgarripança. Tanmateix, es posa la dessuadora, ja que comença a fer-se fosc i fa fresca.

—On ets, coi, on ets? On, on... —va remugant en Gerard, amb veu quasi inaudible. Va dient això de manera intermitent i repetitiva, com un mantra.

—Calla una mica, si us plau —es queixa la Lara—, em poses del nervis... I vigila amb la cendra, que encara calaràs foc... Què és això?

—El què? —pregunta en Gerard, sortint de la seva abstracció.

—Sembla un contenidor colgat a terra... —diu la Lara, indicant un receptacle metàl·lic que hi ha entre els pins i part de rocalla.

—Hòstia... Ahir no m'hi vaig fixar... Com és possible? És prou gran!

—L'heura el tapa...